

Eva får inte arbeta, trots erkännande i domstol om att saksak för uppsägning saknas

I takt med att skolväsendet kommersialiseras blir lärarkåren allt tystare och fogligare. Jag, Eva Jorendal, tillsvidareanställd, behörig gymnasielärare, i svenska och religionskunskap, i Härnösand sedan januari 1996, har dock vägrat låta mig tystas. Jag är certifierad specialpedagog och har bl.a. gått naturvetenskapligt basår och kurser ungefär motsvarande datakörkortet, för att kunna samarbeta över ämnesgränserna på ett modernt sätt. Jag har varit i Indien, studerat hinduism och buddhism på plats och tagit bilder att visa eleverna.

I Sverige är betygsinflationen ett utbrett problem. Det har bekräftats, bl.a. genom skolinspektionens dubbelrättning och Åke Wedins och andras forskning. Samtidigt visar bl.a. PISA-undersökningarna att svenska elevers kunskapsnivå sjunker jämfört med kunskapsnivån hos elever från andra länder. Inte desto mindre finns det en kategori gymnasieelever som tycker att lärarna är hårda och som pressar sig själva för hårt, eftersom dessa elever inte nöjer sig med annat än toppbetyg, särskilt om de vant sig vid att få det från grundskolan. En del förvärvsarbetar dessutom parallellt med studierna. Självt har jag varit med om att en av rektorerna låtit en annan lärare betygsätta några av mina elever, utifrån två hemuppgifter, som ju ingen vet vem som har gjort. Från andra skolor har uppgetts, bl.a. i TV-programmet Skolfront, att rektorer ibland helt enkelt höjer betyg som lärare satt, utan att vidta någon prövning av elevens kunskaper.

Jag har kopior av nationella prov, i Svenska B, sparade där jag och andra lärare angett vilka betyg som ska sättas på dessa, där jag har följt rättningsmallen, medan de andra lärarna har satt för högt betyg. Två av dessa uppsatser skickade jag in till dem som anlitas av Skolverket för att konstruera provet. De fick inte veta vilka betyg jag hade satt eller vilka betyg min kollega hade satt, men satte samma betyg som jag, medan min kollega alltså hade satt högre betyg. De nationella proven i Svenska B ger en god bild av elevens allmäntillstånd i hela ämnet, eftersom de går ut på att eleven ska vara tillräckligt beläst för att kunna skriva en bra utredande uppsats med källhänvisningar i. De autentiska uppsatser som provkonstruktörerna presenterar, i rättningsmallen, gör det lätt att se var betygsgränserna går.

Jag har, trots motstånd från ledningen, satt korrekta betyg, tagit itu med elevers problem, rasism, mobbning, skolk, nollning, ifrågasatt inkompetenta chefer etc. Dominanta elever, som förstod att jag inte hade ledningen bakom mig, stökade till det i klassrummet och fick med sig andra elever på att skriva under på olika anklagelser mot mig, för att bli av med mig, och det uppstod ryktesspridning mot mig, som något påminnande om det som Bjästa flickorna fick uppleva. Många elever visste inte ens vad det var de skrev under på, utan det hände att dessa, när de fick veta det, skrev ett nytt brev till skolledningen och bad att jag skulle få stanna. Elevinflytandet ska ju ske under demokratiska former och inte i form av en mobb, men skolledningen hängde på mobbningen mot mig och försökte till sist säga upp mig på följande ”grunder”: ”Jorendal har:

- handlat i strid mot gällande bestämmelser när hon av eget intresse tagit elevakter innehållande nationella prov från Franzéskolan
- kränkt sina kollegor då hon ständigt ifrågasatt deras kompetens vid betygssättning
- kränkt föräldrar på sådant sätt att de upplevt sig verbalt hotade
- kränkt och begått brott mot tystnadsplikt då hon inför klassen berättat om en elevs (namngiven) dyslexi
- handlat i strid mot lagen mot diskriminering av funktionshindrade genom att göra generella uttalanden om att elever med dyslexi blir kriminella och att rödhåriga människor är dumma (ointelligenta)”

Skolans främsta uppgift, enligt läroplanen, är att lära eleverna respekt för andra människor, men här visade ledningen eleverna att det är i sin ordning att mobba bort personal. Jag stämde kommunen, som efter ett tag, valde att inte driva vidare anklagelserna i tingsrätten, utan istället erkände att det inte fanns någon giltig anledning att säga upp mig. En av kommunens jurister hade, dessförinnan, bl.a. försökt använda ett förfalskat dokument emot mig, men avslöjades av mig och min jurist. Den som vill kontrollera fakta kan göra det i domen och akten hos tingsrätten för mål *T2941-07 Eva Jorendal /J. Härnösands kommun, uppsägning från anställning m m; nu ogiltighetstalan samt skadestånd* och en pärm hos kommunen med diarenumret KS07/117.026. Konflikten handlade bl.a. om att jag sagt att övriga lärare satte för höga betyg och att jag krävde att dyslektiker skulle ta emot sin specialundervisning, om jag skulle tänja neråt på gränsen för godkänt betyg, enligt den så kallade pysparagrafen, 7 kap. 4 § i Gymnasieförordningen. Allt annat hade varit att lura elever att de hade tillräckliga kunskaper och därmed snuva dem på den specialundervisning de behövde. Jag uppmärksammade också problemet med att rapportering till CSN och berörd nämnd i kommunen inte fungerade om när elever inte gick kvar på gymnasiet. Kommunen hade ju ett ansvar för dessa många ungdomars sysselsättning.

Skriv gärna under nedanstående talong och sänd till mig, Eva Jorendal, Brunnsbusgatan 12C, 871 32 HÄRNÖSAND, eller gå in på <http://www.namninsamling.se/index.php?sida=2&nid=4704> för att skriva under där, för vidare befordran till kommunledningen, skolförvaltningen och personalkontoret. Där finns redan ett antal namn, bl.a. min gamla elev, musikern, Per Eglund och ordföranden på riksplanet för **STOPP, föreningen mot kränkande särbehandling i arbetslivet**, Maria Werme, som var den som sammanförde Maciej Zarembo med personerna i DN:s artikelserie. Jag är sekreterare i föreningen på riksplanet och kontaktperson för Västernorrland. TUSEN TACK PÅ FÖRHAND! Jag kommer att finnas på torget eller Sambiblioteket lördagar kl 13-14, med en lista att skriva på och för att svara på frågor och förevisa dokument. Jag informerar även om föreningen STOPP, där alla som inte motverkar föreningens syften kan bli medlemmar. Jag är dock bortrest 26 juni, 10 juli och 21 augusti.

Låt Eva Jorendal återgå i tjänst som lärare, och samla eleverna till information om det inträffade så att ryktesspridningen och mobbningen mot henne upphör!

Namn

Ort

När Stavros Louca i TV-serien *Klass 9A* erbjöd extra undervisning, utanför lektionstid, för att några elever skulle uppnå kunskaper motsvarande godkänt betyg, betraktades han som stjärnlärare, medan jag fick höra att jag kränkte elever när jag gjorde likadant. Stjärnlärarna i *Klass 9A* hade endast 19 elever, och de lärarna hade skolledningens stöd. Denna hade vänt föräldrarnas motstånd mot lärarna, till stöd för dem. Lärarna slet stenhårt och ändå var det en av eleverna som inte klarade godkänt i allt. Jag hade mellan 120 och 212 elever, vilket inte räknades som mer än 80%. En heltidsarbetande gymnasielärare kan ha 250 elever. Dessutom var jag ständigt motarbetad av skolledningen, som aldrig kollade sanningshalten i elevers klagomål mot mig, utan alltid okritiskt godtog dem.

Trots att kommunledningen erkänt att giltig anledning till uppsägning inte fanns, vägrade de låta mig återgå i tjänst och fick för sin vägran, enligt 39 § i LAS, betala mig 32 månadslöner av skattebetalarnas pengar, i skadestånd. Jag vill arbeta för pengarna! Faktum är att skattebetalarna sammanlagt har fått betala ca 1,5 milj. kr, på grund av chefernas brott mot lagen och kollektivavtalet. Jag har nämligen varit felaktigt avstängd och omplacerad med lön under flera års tid, ca 800 000 kr. Kommunens och mina juristkostnader gick på ca 100 000 kr vardera och kommunledningens brott mot lagen och kollektivavtalet på drygt 100 000 kr.

Min anställning upplöstes redan för över ett år sedan, men Tidningen Ångermanland ville, fram till den 8 juni i år, inte publicera någon intervju med mig. De jag pratade med på tidningen sa att de varit i kontakt med de ansvariga på skolan och att dessa sagt att jag var olämplig som lärare samt vidare att de erkänt brott i domstolen bara "för att slippa tjafsa", då de ju ändå kunde bli av med mig med hjälp av 39 § i LAS.

I andra länder är det de felande cheferna som får betala, åtminstone en del av kostnaderna, och de kan även dömas till fängelse. Här i Sverige är det vi skattebetalare som betalar. Se Maciej Zarembas artikelserie om mobbning i DN nyligen. När TÅ till sist publicerade artikeln om mig användes ord som *utköpt*, vilket uppfattas av många som att jag skulle ha låtit mig mutas av kommunledningen med pengar för att jag frivilligt skulle avgå och avstå från att ställa den inför rätta. Det var ju precis tvärt om. Ordet *avgångsvederlag* användes också. *Avgångsvederlag* utbetalas i vissa fall när en uppsägning har skett på sakliga grunder, och de fick ju inte säga upp mig, utan anställningsförhållandet upplöstes istället när jag fick skadestånd enligt 39 § i LAS. Ordet *rättegångskostnader* finns visserligen också i artikeln, men det är lätt att missa.

Jag vill betona att det främst är samhället och inte jag som förlorar på det här. Här har jag gjort en hjältemodig insats för att göra samhället uppmärksam på att jag inte fick utföra mina arbetsuppgifter på ett korrekt sätt, för elevernas skull, och nu inte får utföra mitt arbete alls. Att vinna en juridisk process mot en kommun är inte lätt, även om man har rätt i sak. Jag riskerade att få amortera på rättegångskostnader resten av livet, och så framställs det som om jag skulle ha tagit emot pengar för att gå med på att sluta självant, utan att dra min arbetsgivare inför rätta. Jag hade knappt tre timmar på mig att kommentera den text TÅ skulle ta in, och där fanns dessutom inte rubriken och fotnoten med. Först ville jag inte acceptera att bara ha knappt tre timmar på mig, men jag var tvungen och tyckte i hastigheten att texten såg riktigt bra ut. Att jag skulle vara kompromissovillig är dock journalisters egna ord. Han fick inga officiella kommentarer av skolledningen. Faktum är att jag har kompromissat och gått med på en massa saker som jag tyckt varit tokigt, som att svensk- och religionsinstitutionerna skulle upplösas, och att vi skulle undervisa energi-, el, och hotell- och restaurangeleverna där de hade sina karaktärsämnen och dra en massa material fram och tillbaka mellan A-huset och de lokalerna. Den kortare artikeln på allehanda.se gav ett ännu mer negativt intryck av mig än artikeln i papperstidningen.

I den diarieförda pärmen och hos mig finns skriftliga dokument där elever och deras föräldrar beskriver vilken nytta eleverna har haft av min pedagogik och mitt engagemang, bl.a. vilken positiv utveckling av elevernas skrivande min pedagogik lett till.

Under de tio år jag hittills har arbetat som lärare har jag ägnat massor av tid till att läsa inte bara mina elevers uppsatser utan även de böcker och texter de använt som källor, vilket förargade många, eftersom jag upptäckte plagiat och felaktigheter. Detta är dock en helt överlägsen pedagogik, eftersom det gjorde det möjligt för mig att skraddarsy instruktioner till varje enskild elev om hur denna kunde förbättra sin uppsats, såväl innehållsmässigt som språkligt. Detta var en mycket bra förberedelse inför nationella provet i Svenska B, vilket möjliggjorde för mig att ställa rätt krav där, och även inför kommande studier och arbetsliv.

När jag var omplacerad på att arkivera elevakter, på Franzénskolan, upptäckte jag för första gången att dessa akter fanns, och att de innehöll information om vilka problem enskilda elever hade, hur man kunde hjälpa dem, och vilket skyddsnät som funnits för dem i grundskolan. Denna information hade undanhållits oss på gymnasiet, trots att ju eleverna fortfarande var omyndiga när de kom till gymnasiet och fortfarande i behov av hjälp. Att varken vi gymnasielärare eller skolledningen visste något om deras problem, och att skyddsnätet bara rycktes bort under dem, gjorde undervisningssituationen ohållbar. För att råda bot på detta måste naturligtvis akterna föras över till gymnasiet på våren, så fort som de preliminära antagningarna är klara, så att skolledning och lärare kan bekanta sig med de elever som behöver hjälp och deras föräldrar och planera så att de får det stöd de behöver.

En rektor uppträdde klart kontraproduktivt genom att förbjuda mig att tala med föräldrar, delta i möten eller läsa protokoll från möten som rörde mina elever. Samma rektor ignorerade när jag mejlade om en elev som behövde särskild hjälp. Akterna visade, vilket jag senare fick bekräftat av Skolverket, att det finns kryphål undan skolplikten. Man kan anordna "anpassad skolgång" som kan innebära att eleven ska undervisa sig själv hemma och komma till skolan 2 ggr 20 minuter i veckan för att redovisa. Det finns elever som brytt sig föga om skolan i nio år, sedan låtsas skolan att de kan reparera detta genom tre veckors sommarskola, där de får godkänt i svenska, matematik och engelska så att de kommer in på gymnasiet.

Sammanfattningsvis är jag alltså utsatt för den typen av arbetsrättsligt övergrepp som Maciej Zaremba redogjorde för i sin artikelserie i DN nyligen, där inte bara arbetsgivaren utan även andra myndigheter sviker. Bl.a. Lärarnas Riksförbund, där förbundsordföranden i brev till mig försäkrade: "Du kan vara övertygad om att jag till fullo stöder de medlemmar som utsätts för tryck från arbetsgivare att sätta felaktiga betyg." Men när jag frågade om det innebar att facket var berett att hjälpa mig med jurist, istället för att jag skulle behöva bekosta en själv, blev svaret nej. Arbetsmiljöverket går inte in i enskilda fall och hjälper till. I den diarieförda pärmen finns till och med ett mejl från Skolverkets konstruktörer av nationella prov i Svenska B, där de i princip föreslår att jag ska anpassa mig efter mina kollegors betygssättning, istället för att följa deras egen rättningsmall, som ska garantera likvärdigheten i landet.

Citat ur en publikation från Forskningsrådet för arbetsliv och socialvetenskap, Dnr 2001-0287: "Då drivande och kompetenta personer, som är arbetsplatsens främsta resurser, trycks ned och utsätts för mobbning av kollegor och chefer är det troligt att verksamheten inte utvecklas optimalt." Det är naturligtvis ett problem att kompetenta personer trycks ned av inkompetenta chefer istället för att bli befordrade. Här gäller det att vi alla uppmuntrar och stöttar varandra att vara duktiga, utbilda oss, engagera oss och aspirera på fackliga och politiska poster och chefsposter. När vi har jagat Jante på flykten och det inte längre är fult att vara duktig, kan vi tillsammans insistera på att de bäst lämpade får bli chefer oavsett vilken släkt de tillhör. / Eva Jorendal